לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה

פרפרת

גליון
662

פרשת וזיי שרה תשפ"ו

וְאָמְרָה שְׁתֵה וְגַם גְּמַלֶּיךָ אַשְׁקֶה אֹתָהּ הֹכַחְתָּ לְעַבְדֶּךָ לְיִצְחָק (כד, יד)

גמילות חסדים היא אחת מג' המידות המאפיינות את העם היהודי מאז ומעולם (יבמות עט:). כי כשהאבות והאימהות של כלל ישראל מושלמים במידה זו, אין פלא שזה נשאר בַּגֵנים של האומה.

* * *

אחד מ'בעלי הבתים' בדורות שעברו שזכה לחתנים רבנן וגאוני הדור, היה ר' שרגא פייביל פראנק. חתניו היו הגאונים רבי **משה מרדכי אפשטיין**, רבי **איסר זלמן מלצר**, רבי **ברוך יהושע הורביץ**, ורבי **שפטיל קרמר**. מרן רבי איסר זלמן בהקדמת ספרו 'אבן האזל' מזכיר את חותנו ומכתירו בתור - "הרב המצוין בתורתו וצדקת פזרונו". בביתו נהגו להתארח גאוני התורה, כמו רבי **ישראל סלנטר**, רבי **יצחק בלזר**, ה'**חפץ חיים**', רבי **אלכסנדר משה לפידות**, **הסבא מנובהרדוק והסבא מסלבודקה**.

גדולי הדור אמרו עליו: "אם ייתן איש את כל הון ביתו באהבה שאוהב רבי שרגא פייביל את התורה - בוז יבוזו לו". על מעשה צדקותו מסופר רבות. הוא היה זה ששיקם את חצי מבתי העיר סלבודקה לאחר השריפה הגדולה, והיה משתדל ככל יכולתו להצניע ולהסתיר את מעשי הצדקה הרבים אשר עשה.

כאשר סיפרו לו על תלמידי חכמים הנמצאים במצוקה ואין להם במה לפרנס את בני ביתם, היה ממלא עגלתו שקים ובהם שמן, אורז, קמח, תפוחי אדמה ועוד דברי מאכל, ולאחר חצות הלילה, בשעה שכולם ישנים, היה נכנס בשקט לביתם של הנצרכים ומכניס לדירתם את שקי המזון מבלי שאיש יראה ויידע מי הנותן.

לעתים היה רבי שרגא פייבל בא אל תלמידי חכמים עניים אשר ידע כי לא ירצו לקבל ממנו כסף במתנה, ואף הלוואה לא יהיו מוכנים לקחת, והיה אומר להם: "אנא עשו נא עמדי חסד, יש לי כרגע סכום גדול של כסף מזומן בביתי והנני חושש להחזיקו אצלי. קחו בבקשה חלק מהכסף והחזיקוהו אצלכם, הרי בביתכם אין חשש מפני גניבה. תוכלו אף להשתמש בו לצרכיכם, ואם ביום שאצטרך לכסף לא יהיה בידכם להשיבו אין בכך כל רע, תחזירוהו לי בשעה שיהיה הדבר באפשרותכם".

כאשר היה עובר זמן רב ורבי שרגא פייבל לא בא לבקש את כספו, היו באים לביתו אותם אנשים כדי להחזיר לו את הפיקדון, ואז היה אומר להם: "עדיין איני זקוק לכסף זה ואין לי היכן להחביאו, הכל יודעים שאני עשיר, ולכן בביתי הכסף פחות בטוח מפני גנבים ושודדים, ואילו לביתכם לא יפרצו".

בדרך זו עזר הנדיב הגדול לתלמידי חכמים ולנצרכים, בצורה שנראתה להם כאילו הם אשר עשו לו טובה ולא הוא להם.

סיפרה בתו של **הגרי"ח זוננפלד** זצוק"ל מעשה שהיתה עדה לו בבית אביה בנעוריה. כידוע, הגרי"ח מסודר ודייקן היה. יום אחד התאחר מלחזור הביתה מתפילת שחרית, וכיון שידעו בני הבית את השעה שהוא נוהג לשוב מביהכ"נ מדי יום ביומו, נשלחה ע"י אמּה לעלות לביהכ"נ שמעל דירתם לברר פשר הדבר. והנה היא יוצאת מפתח ביתה, עולה במדרגות הפונות לחצר הגדולה, ורואה את אביה עומד ודולה מים מהבאר וממלא את הדליים שליד הבאר, כשלידו עומדים שני זאטוטים, כבני שש או שבע, המעבירים חצאי או רבעי דליים הביתה, מריקים אותם וחוזרים חלילה. "אבא, כלום 'שואב המים' של השכונה נהיית?", פונה היא אליו בשובבות של ילדות. "אל נא בתי", עונה לה אביה, "חוזר הייתי מבית הכנסת ורואה ילדים פעוטים של ת"ח עני עומדים ושואבים מים מהבור תוך התכופפות מסוכנת, ושאלתים: "למה ניסים, שואב המים, אינו דולה לכם?". והשיבו שאין להם במה לשלם לו. - "ואיה אבא ואמא?" - "האבא חולה בשפעת חזקה. ואמא יולדת היא, ואין לנו טיפת מים בקנקן". כששמעתי כך חלצתי תפילין, פשטתי טליתי והוצאתי מידם החבל והדלי, ואני שואב להם, כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא אותם ואחריש מן הצד כלא רואה?!". "ומה יאמרו הבריות", שאלתי לאבא, "שנהיית שואב מים? כלום זה לפי כבודך?". "ומה יאמרו בשמים", ענה אבא ז"ל, "יושב לו הלה וסועד פת שחרית במנוחה, וילדי ישראל בני עניים מסכנים נפשם להביא טיפת מים לאביהם החולה ואמם היולדת?!".

מרן רבי **חיים עוזר** זצוק"ל היה גאון בחסד. סיפר רבי גבריאל סמוטני שבזמן המלחמה ברח לווילנה ולא היו לו מכרים. נכנס לבית מדרש והתיישב ללמוד בלי אוכל ושתייה וללא מקום לינה. בלילה ניגש אליו יהודי ואומר לו: "שלום עליכם", ושואלו האם הוא מסודר באוכל ובשינה. הוא ענה לו: "אין לי כלום".

הוציא אותו יהודי סכום כסף גדול, נתן לו ואמר: "זה בינתיים להוצאות שאתם צריכים לכמה שבועות. אני שלוחו של ר' חיים עוזר...".

הוא שלח אנשים לכל חלקי העיר ללכת אל בתי המדרש לראות אם יש יהודי שאין לו לאכול ושאין לו מקום לישון ונתן להם כסף לצורך זה.

[מתוך הספר 'אוצר הידיעות השלם']

וַיִּקֹּד הָאִישׁ וַיִּשְׁתַּחוּ לַה'. וַיֹּאמַר בָּרוּךְ ה' אֱלֹקֵי אֲדֹנִי אַבְרָהָם אֲשֶׁר לֹא עָזַב חַסְדּוֹ וַאֲמִתּוֹ מֵעִם אֲדֹנִי (כד, כו-כז)

למדנו מ'שיחתן של עבדי אבות' עד כמה חשובה ההודאה לה' בכל צעד ושעל. וגם בהמשך, כשמספר אליעזר את השתלשלות הדברים לבתואל ולבן, הוא לא שוכח לספר על ההודאה לה' שהודה באותו מעמד, כי זוהי היתה הצורה הנורמלית של חיי האבות והיה חשוב לו לתאר ולהמחיש צורת חיים זו.

* * *

סיפר הגה"צ רבי **אריה שכטר** זצ"ל: "שבועיים לפני הסתלקותו של מרן ה'**חזון איש**' זצוק"ל הוא שלח אותי לישיבת מיר בירושלים ללמוד אצל אחד מגדולי תלמידיו, יהודי תלמיד חכם מופלג בשם רבי **משה יהושע לנדא** זצ"ל, שהיה אדם גדול מאוד ונהג להסתיר את עצמו.

בשנים שלאחר מכן חלה רבי משה יהושע והתלוויתי אליו לנסיעה לאמריקה לצורך טיפולים רפואיים שהיה עליו לעבור. במהלך הדרך הוא סבל והתייסר מאוד, אך שתק ולא התלונן. בעקבות מחלתו הוא נטה להתייבש במהירות והיה זקוק כל העת לשתייה מרובה. לכן לקחתי אתי לכל מקום שני בקבוקי מיץ תפוזים, כדי שיוכל לשתות בכל רגע.

ביום רביעי בלילה הסתיימו הטיפולים. רבי משה יהושע רצה מאד לחזור לארץ לפני שבת, אך לא היה מקום פנוי בטיסות הקרובות. לכן רשמנו את שמותינו ברשימת ההמתנה, ונסענו לשדה התעופה בתקווה שיתפנה עבורנו מקום בטיסה הקרובה. לפנינו היו עוד עשרים ושבעה איש שנרשמו קודם לכן. על פניו לא היה נראה שיש לנו סיכוי לחזור ארצה לפני שבת, אך רבי משה יהושע לא ויתר אלא נשאר להמתין בשדה התעופה.

באותם ימים ניתנה מטעם חברת 'אל על' הנחה לחולים ולמלוויהם, וכך קיבלנו כרטיסים בהנחה של 90 אחוז. הראיתי לפקידה האחראית את הכרטיסים המיוחדים שלנו וביקשתי ממנה לאתר עבורנו מקום בטיסה הבאה: "אם נתנו לנו כזו הנחה, תוכלי להבין בעצמך את מצבנו".

היא אכן הבינה, אך לא היה לאל ידה לעזור. "אם שני אנשים מנוסעי הטיסה לא יגיעו, תקבלו את מקומם", עודדה אותנו.

לפתע הבחנתי באחד הפקידים שנראה כסמכותי והחלטתי לגשת אליו, להסביר לו את המצב ולבקש את עזרתו. אך הלה התגלה כאדם קשוח וחסר לב. כשראה את הכרטיסים המוזלים שלנו הוא אמר מיד: "שילמתם רק עשרה אחוזים ממחיר הכרטיס, לכן גם אם יבואו אנשים אחריכם הם זכאים לטוס לפניכם, כי הם שילמו מחיר מלא ואתם לא!".

ניסיתי לדבר על לבו ולהסביר לו שמדובר בחולה במצב קשה, ולפיכך יש להקדים את תורו. אך הדברים השיגו את התוצאה ההפוכה.

"חולה?!", שאג האיש, "לפני שתביאו לי אישור מבית החולים שהוא יכול לטוס לא נאפשר לו לעלות על המטוס אף אם יהיה מקום!".

קלטתי במי מדובר והתרחקתי מטווח ראייתו. לפתע שמעתי הודעה במערכת הכריזה: "רבאיי לנדא, רבאיי שכטר, בואו לעשות צ'ק־אין". ברגע האחרון התפנה עבורנו מקום. נשמתי לרגע בתחושת הקלה, אך לחרדתי צץ לפתע הפקיד הנוקשה שהחליט להתערב.

"את האנשים האלו את מעלה לטיסה?!", אמר לפקידה, ותוך כדי דיבור תפס את הכרטיסים והחל להתרחק מהמקום.

רבי משה יהושע החל ללכת אחריו כדי להתחנן לפניו שיאפשר לנו לטוס, אך אני אמרתי לו: "האדם הזה הוא חסר רחמים, אין מה להתחנן לפניו. במקום זאת הבה נעמוד רגע ונשתמש בסגולה הידועה להתרכז במחשבת 'אין עוד מלבדו', וכך בעזר ה' נתפטר ממנו".

הוא התחייך, נעמד באחת הפינות והתרכז במחשבותיו. תוך דקה וחצי הגיעה הפקידה הראשונה שעמה דיברתי בתחילה, חטפה את הכרטיסים מידי הפקיד וגערה בו שלא יתערב בעניינים שאינם נוגעים אליו, וכך הוכנסנו מיד לטיסה.

כדי להגיע למטוס ברגע האחרון הובלנו אליו על ידי ג'יפ מיוחד. מאחר שישבנו במקומותיהם של נוסעים שאיחרו לטיסה, הושיבו אותנו בשני קצות המטוס.

התאמצתי להחליף מקומות ולהעביר אנשים לשביעות רצונם, כדי שאוכל לשהות על־יד ר' משה יהושע ולסעוד אותו במשך הטיסה. לאחר שעות של התרוצצות, שתדלנות ואי וודאות מורטת עצבים, התרווחתי סוף סוף על מושב המטוס במנוחה ליד ר' משה יהושע. הרגשתי יובש וצמא עז. רציתי להרטיב את גרוני היבש תוך כדי שאני חושב לעצמי: 'אם אני כל כך צמא, מי יודע כיצד מרגיש רבי משה יהושע?!'.

בקבוקי המיץ היו לידי אך כוס אין. רציתי לבקש מהדיילים, אך הם היו עסוקים בתיקון תקלה שאירעה בדלתות המטוס. ר' משה יהושע חשש שאם אפריע להם כעת אגרום לחילול ה'. חשבתי לרגע אולי לשתות ישירות מהבקבוק, אך הרב פסל גם את האפשרות הזו כדי שלא לגרום לחילול ה'.

זמן־מה חלף עד שתוקנה התקלה, והדיילים התפנו להגיש לנו כוסות. בשפתיים יבשות ובגרון ניחר מצמא מזגתי לשנינו מן המשקה המרענן ועמדתי לברך ולשתות, אך הרב עצר בעדי ואמר לי: "המתן נא רגע, בוא ואלמד אותך איך מברכים!. כשאתה עומד לברך, עליך לחשוב כמה חסדים עשה הקב"ה כדי להמציא לך את כוס המיץ הזה כדי להרוות בה את צימאונך. ראשית, הוא ברא אנשים ונתן להם כוח וחכמה לעבד את הקרקע, לטעת את עצי התפוזים, להשקות ולגדל אותם במשך כמה שנים עד שיוציאו פירות. לאחר שגדלו הפירות טרם הסתיימה המלאכה. היה צורך להביא אנשים שיקטפו אותם. ולאחר שקטפו אותם היה צורך בנהגים ובמשאיות שיובילו את התפוזים לבית האריזה. ולאחר מכן היה צורך בפועלים שיעבדו בבית חרושת לייצור משקאות ויסחטו את התפוזים. כמו כן היה צורך בפועלים ובבית חרושת נוסף לייצור בקבוקים כדי שיהיה ניתן לאכסן את המיץ, ובעוד בית חרושת לייצור קופסאות הקרטון שבהן ארזו את הבקבוקים. מלבד זאת היה צורך בבית חרושת לייצור כוסות בהן נוכל לשתות את המשקה - ואת כל זאת עשו אנשים שהקב"ה ברא ונתן להם יכולת וחכמה ליצור את כל הדברים המופלאים הללו כדי שנוכל לשתות כוס מיץ תפוזים ולהרוות את צימאוננו!".

ר' משה יהושע לא סיים בזאת, ובמשך דקות ארוכות המשיך למנות עוד ועוד פרטים מחסדי ה' יתברך, ורק אז סיים ואמר בהתרגשות: "עכשיו אראה לך איך לברך! כשאנו מברכים: 'שהכל נהיה בדברו' עלינו לחשוב ולהודות על כל הדברים הללו שנעשו בחסדי הבורא! כמה הכרת טובה אנו חייבים לקב"ה על החסד העצום שהוא עושה אתנו בכל רגע ורגע! ברוך שעשה לי כל צרכי!".

באותם רגעים הרגשתי בחוש את התיאור 'תדבק לשוני לחכי'... ואם אני חשתי בצמא כה נורא על אחת כמה וכמה שר' משה יהושע נזקק לשתות בדחיפות. אבל את המתנה שנתן לי באותם רגעים, את הלימוד איך מברכים, איך מודים וכיצד מכירים בטובת ה', לא אשכח כל ימי חיי!". **[מתוך הספר 'אריה שאג']**

חז"ל אומרים (תנחומא שמות ה): כל הכופר בטובתו של חברו סופו שיכפור בטובתו של הקב"ה. אם אנחנו רוצים להתרגל להכיר טובה ולהודות לקב"ה, הדרך היא ע"י ההרגל להכיר טובה לבריות. ובאמת לא לחינם גדולי ישראל במשך הדורות מאד הקפידו להכיר טובה למטיבים עמהם.

* * *

סיפר הגה"צ רבי **ראובן קרלינשטיין** זצ"ל: "שמעתי מעשה נורא מפי בעל המעשה, יהודי תלמיד חכם. אותו יהודי הייתה לו ישיבה בשיכון ה' בבני ברק, ופעם אחת כשנכנס למרן הרב שך, פנה אליו הרב שך וביקש: "היות ואצלכם בישיבה לומד בחור פלוני, רצוני שיהיה לו 'מלמד פרטי' - אברך שילמד איתו בחברותא, ואני אשלם לאברך ההוא בכל ראש חודש". ראש הישיבה אכן השיג אברך חשוב שהחל ללמוד עם הבחור בקביעות, והסיפור נמשך כמה חודשים. בכל ראש חודש נכנס האברך בעצמו לרב שך לקבל את הכסף, אך לא הייתה לו העזה להתעניין ולשאול - הלא יש בחורים רבים בישיבה, מדוע נקשר הוא דווקא לבחור ההוא? במה הוא יחסן? עד שפעם אחת הזדמנה הזדמנות.

בראש חודש אחד הוא נכנס לביתו של ראש הישיבה לקחת את הכסף, ומצא מולו בית מלא רבנים ועסקנים בנושא שעומד ובוער על הפרק. אמרו לו: "אין אפשרות להיכנס לחדר". פנה לגבאי ואמר: "לא שאני צריך את ראש הישיבה, ראש הישיבה צריך אותי"... אמר לו הגבאי: "מה אתה מדבר שטויות, כלום אינך רואה שאין אפשרות להיכנס, העולם מתהפך בפנים...". לא, אז לא. יצא ושב לביתו. אחרי כמה ימים מקבל האברך שיחת טלפון מבית הרב שך, שראש הישיבה ממתין לו ומחפש אותו. הגיע האברך לשם. שאל אותו ראש הישיבה: "מדוע לא באת בראש חודש, הרי יש לך קביעות לבוא?". אמר לו האברך: "הייתי". - "אבל לא נתתי לך כסף, מדוע לא נכנסת?". - "כי הבית היה כאן כמרקחה, היו הרבה עסקנים, ולא נתנו להיכנס". - "מה? לא נתנו לך להיכנס?!" כאב לו הלב. הרב שך הרגיש לא טוב עם זה, ואמר לו: "אם כך אפצה אותך. ראשית כל, שב קצת". האברך הבין מיד שזו שעת הכושר, וכי הרב שך מעוניין לדבר אתו, לכן שאל מיד: "מה ראש הישיבה נטפל דווקא לבחור הזה ולוקח את הדברים ללבו? מי הוא הבחור?". השיב לו ראש הישיבה: "אני חייב לו הכרת הטוב". - "הכרת הטוב לבחור?!". - "לא לבחור ממש, אלא לסבתא של הבחור שעשתה עמי חסד. ואספר לך: הייתי בחור בישיבה בחוץ לארץ. ישבתי ולמדתי והייתה לי חולצה אחת בלבד לשבת וליום חול. מרוב שימוש נעשה בה חור. מה עושים כשיש חור? מתקנים. אחרי כמה ימים נהיה חור גדול יותר... חיברתי טלאי על גבי טלאי. בזמן קצר נהיה מצב שרק השרוולים נותרו שלמים. אבל היה קשה לכבס את החולצה כאשר יש רק אחת. מה עשיתי? היה לי מקום בגג, שם כיבסתי את החולצה כל יום שישי בבוקר, ושם על הגג המתנתי עד שהיא תתייבש. כך כל יום שישי. הייתה איזו אשה שראתה שאני ממתין על הגג עד שהחולצה תתייבש, היא באה והביאה לי שתי חולצות! בשבילי זה היה כזה לוקסוס - שתי חולצות חדשות!. חלפו עשרות שנים, הלכתי וביררתי ונודע לי כי יש לה נכד בישיבה שלכם, ואם כן זו הזדמנות להכיר טובה... החלטתי לשכור לו מלמד פרטי כ'הכרת הטוב' לסבתא שלו". **[מתוך 'יחי ראובן']**

מֵהֹ׳ יָצָא הַדָּבָר לֹא נוּכַל דַּבֵּר אֵלֶיךָ רַע אוֹ טוֹב (כד, ו)

לא הסתירה ולא הבניין תלוי ברצוננו, כי בעל כרחנו [יקרה הדבר בין אם אנו] רוצים או לא רוצים, כי הקב"ה עשה, שהיכולת בידו (פי' הרשב"ם)

אכן, 'מה' יצא הדבר' ובכל העניינים 'רצון אבינו שבשמים', הוא אשר יקום ויהיה, ובפרט בענין השידוכים, כי הזיווג שהוכרז מן השמים יעלה ויבוא ויצא לפועל **בזמן** שגזר הבורא, **ובאופן** שגזר הבורא, ואם כן 'דאגה מנין?!' .

* * *

הרה"ק ה**'בית ישראל'** זי"ע אמר בשם הגה"ק רבי **חיים מבריסק** זי"ע על הכתוב בפרשתנו (כד, יז-כ) **"וירץ** העבד לקראתה... **ותמהר**... **ותרץ** עוד", מה שהוזכרו כאן לשונות של ריצה ומהירות, היינו משום שאליעזר התפלל 'הקרה נא לפני **היום**' ונתקבלה תפילתו, וכבר היה זה 'לעת ערב', לכן היה צורך שיתנהל הכל במהירות ובחפזון כ'קפיצת דרך', ריצת העבד, מהירות רבקה וכדו' – בכדי שיגמר הדבר בכי טוב, **'בעתו ובזמנו'** ללא עיכוב רגע אחד... למדים אנו לדידן, שכך הוא גם לדורות בבחינת 'מעשה אבות סימן לבנים ' - שבהגיע אדם לפרק 'האיש מקדש' ועליו לשדך את בנו ובתו שכבר הגיעו פרקם, לא יתבלבל ולא יאמר 'אנה אני בא', איני יודע מה לעשות ולאן לפנות, אלא - אין לו להישען ולסמוך רק על אביו שבשמים ו'באמונתו יחיה', שבהגיע הרגע הנכון יעלה השידוך ויתקשר בקשר של קיימא במהירות וכהרף עין...

הגה"ק מקוז'יגלוב זי"ע מביא את דברי הרה"ק ה**'חידושי הרי"ם'** זי"ע בפרשתנו, שלכן עשה הקב"ה נסים לאליעזר עבד אברהם בדרכו לשידוכי יצחק אבינו שקפצה לו הארץ, וכיו"ב. לרמז לדורות עולם שכל שידוך ושידוך שבא לידי גמר והתקשרות, הוא בדרך נס ופלא מידי שמים.

אם נתבונן נראה שבעצם ה'שידוך' הראשון מששת ימי בראשית היה כשה'חתן' היה בכלל בתרדמה... "ויאמר ה' אלוקים לא טוב היות האדם לבדו... ויפל ה' אלוקים תרדמה על האדם וישן" (בראשית ב, ח–כא), ויש שאמרו שע"ד הרמז בא זה ללמדנו, שלמרות שהרבה פעמים מתעקש אדם לומר "רצוני דווקא בשידוך פלוני", או לאידך גיסא פעמים שיאמר "שידוך זה... אין בכלל על מה לדבר...", לכן אמר הקב"ה לאדם: "אני אשיג לך את הזיווג ההגון לך, אפיל עליך תרדמה ובמצב הזה אציג לפניך זיווגך, וכזה ראה וקדש", וכמו שרגילים לומר - "אל תעזור ואל תפריע...".

סיפר הגה"צ רבי **אלימלך בידרמן** שליט"א: מעשה בבחור בן טובים וירא שמים שלמד באחת מהישיבות המפורסמות בארץ ישראל, אך משום־מה לא הצליח למצוא את זיווגו. וכך עברו הימים מיום ליום ומחודש לחודש כשלבו נשבר בקרבו מחמת מצבו הקשה. לקראת שבת אחת החליטו בני הישיבה לשבות בשב"ק במירון סמוך ונראה לציון של הרשב"י. אותו בחור הצטרף ונסע עמהם, אך במשך כל השבת הסתגר בחדרו כשהוא שקוע בצערו ולא עלה לציון אפילו פעם אחת. רק במוצאי שבת נתעורר בו רצון לפקוד את הציון בטרם יחזור לישיבה. ואכן, בהגיעו אצל הציון פתח באמירת תהילים בהשתפכות הנפש ובדבקות עצומה, עד שלאחר כמה שעות גמר את כל ספר התהילים. כשחיפש את חבריו התברר לו שהם לא המתינו וחזרו לישיבה. אין לו ברירה והוא מבין שעליו לחזור לישיבה בכוחות עצמו. אך כיוון שלא היה לו כסף פנה לביתו של אחד מתושבי מירון, סיפר לו מה שקרה וביקש שילווה לו כסף להוצאות הדרך, וכדי שלא יחשוש שמא לא יחזיר לו את ההלוואה - נתן לו את מספר הטלפון של ראש הישיבה כדי שיוכל לברר עליו. בעה"ב שוחח עמו על דא ועל הא למשך זמן־מה ולאחר מכן הלווה לו כפי בקשתו ופטרו לשלום. היהודי שהתפעל מאוד מאצילותו של הבחור מיהר להתקשר לראש הישיבה וסיפר לו שכך וכך היה מעשה, וביקש לברר אצלו 'מה טיבו' של הבחור, כי בת יש לו שהגיעה לפרקה וברצונו לברר אצלו על אותו בחור. ראש הישיבה הרבה והפליג בשבחו של הבחור בתורה ובמידות טובות. מיד שלח הלה שדכן שידבר עם אבי הבחור להציע את השידוך, וכעבור יומיים שברו צלחת בשמחת התנאים בשעה טובה ומוצלחת בבית אבי הכלה בעיה"ק מירון. מתברר למפרע שתפילתו במוצאי יום מנוחה הרקיעה שחקים ועל ידה זכה לישועה הגדולה. ולא עוד, אלא אף בעיני בשר ראה שבגלל שהאריך בתפילתו באותה שעה, זכה לראות מיד בישועתו... שהרי איחורו גרם לו לפגוש את חותנו לעתיד... **[מתוך 'באר הפרשה']**